

2011. április 18.
Minden kezdet nehéz

Ez az első blogbejegyzés, így azzal kezdeném, hogy miért is vágtam neki az önkéntes munkának. Nehéz kérdés, számos oka volt, de legfőképpen a nyelvtanulás és a kaland iránti vágy motivált. Meg persze az, hogy a gazdasági válság miatt elveszítettem a munkahelyemet. Azért egy kis öröm is vegyült az ürömbbe, mert már régóta valami gyökeresen mást szerettem volna csinálni, ezért próbáltam a legtöbbet kihozni a váratlan új helyzetből. Egy szerencsés véletlennek köszönhetően megtudtam, hogy 2011 az önkéntesség európai éve, és az Európai Unió által szervezett rendezvénysorozaton rengeteg, külföldi nyelvtanulással kombinált lehetőséget ismertem meg. Szintén a véletlennek köszönhető, hogy pont Közép-Amerikában sikerült kikötnöm – egy másik jelentkezőnek inába szállt a bátorsága, és utolsó pillanatban visszamondta az utazást. Eszembe jutott a híres mondás, miszerint annyi embert érsz, ahány nyelvet beszélsz, ezért elhatároztam, hogy felfrissítem a spanyoltudásomat és mellette angolt fogok tanítani. Csak pár napja érkeztem meg Guatemalába, de már most úgy érzem, hogy érdemes volt. A Chimaltenango nevű városban dolgozom hátrányos helyzetű gyerekekkel, festői környezetben. Rengeteg érdekes embert ismertem meg, a többi önkéntessel együtt egy igazi nemzetközi és többnyelvű csapat vagyunk. Noha eredetileg spanyolul szerettem volna tanulni, a közös programokon németül és franciául is beszélünk egymással. Persze az önkéntesek élete sem csupa móka és kacagás. Nap mint nap szembesülünk a szegénységgel és nyomorral, ismeretlen élethelyzetekkel kell megküzdenünk, és sokszor úgy tűnik, hogy a külvilágtól is el vagyunk zárva. A blogba is csak hétvégeként tudok majd írni, mert a szálláson nincsen net.

Egy szó mint száz, csak annyit tudok mondani, hogy ha lehetőség van rá, ne habozz, mihamarabb vedd fel a kapcsolatot egy önkéntes szervezettel. Az önkéntes munkától egyrészt hasznosnak fogod érezni magad, másrészt életre szóló élményekkel és érdekes barátságokkal gazdagodsz.

A hab a tortán pedig az, hogy a többi önkéntes révén – egy kollégám például főállásban az Európai Bizottságnál dolgozik, és fizetés nélküli szabadságát tölti itt – megismertem az Európai Unió intézményeit is. Azt hiszem, ha vége ennek a projektnek, én is egy nemzetközi szervezethez fogok jelentkezni, mert azok elsősorban olyan munkatársakat keresnek, akik otthonosan mozognak a kultúrák és nyelvek között.